

Kaj Bollmann:

Helligtrekonger 1.tr. 06.01.2013 JK kl.10

Tekst: Matt 2.1-12

Salmer: 749, 112, 362 /137 – nadver 391 v.3 - 136

Julen varer nok ikke lige til påske for ret mange af os. Men til Helligtrekonger varer den da. Det gjorde den i hvert fald tidligere. Men måske hører I til dem, der allerede har smidt juletræet ud og fået det hakket til flis og smidt det ud over rosenbedet. Måske er al julepynten pakket ned i kasserne igen, lyskæderne pillet af træerne uden for, kagedåser og slikskåle er tømte, og de sidste rester af marcipankonfekt og pebernødder smidt i skraldespanden. Således forgår al jordens herlighed, som det gamle ord lyder.

I butikkerne varer julen i hvert fald ikke til helligtrekonger mere. 2.juledag fjernes alt, hvad der har med jul at gøre, bortset fra de rester, man er nødt til at sætte på tilbud, fordi de skal sælges inden udløbsdatoen. Så rigges der om til nytår og udsalg og glemt er alt om julen

Jeg synes nu godt vi kan lade vores jul vare i hvert fald til Helligtrekonger. Vi behøver nu ikke at smide julebudskabet ud om Jesu fødsel ud lige så hurtigt som juletræet med de visne nåle og pakke juleglæden lige så langt væk som julepynten i kasserne på loftet.

Sidste år var Nathalie og jeg på ferie i slutningen af januar i Sharm el Sheik i Ægypten. Vi var også til gudstjeneste i den store koptiske kirke i byen. Uden for den på en åben plads med nogle klippefremspring, stod der store figurer af malede finerplader.

Det var en julekrybbe, der ikke var taget ned endnu. Kopterne fejrer

først deres jul 7.januar, ligesom russerne. Det skyldes, at deres gamle kalender, som kirkeåret regnes efter, ikke er synkroniseret med vores kalender. Så deres jul falder faktisk stort set sammen med vores Helligtrekonger.

Julekrybben havde ligesom vores julekrybbe det hele med: stjernen, hyrderne, englen, Maria og Josef og barnet i krybben, og selvfølgelig også de tre vise mænd, der kommer og bringer gaver til den nyfødte konge, hvis stjerne de har set gå op i østen.

Ved kirken dernede mente man åbenbart godt, at man kunne lade julekrybben stå et stykke tid. Og det kan de have ret i. Nok visner juletræet og pynten fjernes. Nok er vi tilbage i hverdagen igen. Men indholdet af julebudskabet følger os ikke bare til Helligtrekonger, ikke bare til påske, men hele året rundt, lige som stjernen ledte de vise mænd på deres lange vandring fra Østen til stalden i Betlehem.

Jeg fortæller det hvert år til Helligtrekonger, og I skal heller ikke slippe for det i år. De vise mænd fra Mattæusevangeliet blev til 3 konger, fordi de skulle repræsentere hver sit folk. Og når man, som man kan se på helligtrekongerbilledet nede på nordvæggen, i traditionen gjorde den ene til europæer, den anden til gul asiat, og den tredje til neger fra Afrika, så var det fordi det betød, at hele den daværende verden var repræsenteret. Kongerne repræsenterer alle folkeslagene. 3-tallet får vi ikke bare så det svarer til guld, røgelse og myrra, gaverne, men også fordi 3 er helhedens tal.

De hellige tre konger symboliserer, at alle jordens folk og slægter til alle tider vandrer til barnet i krybben.

Den vandring er vi også en del af. Den blev vi gjort til en del af i vores dåb. Den fortæller os, at fra fødslen i stalden julenat og på alle vores

veje videre frem nu og i al evighed gælder det, som Grundtvig skriver i Dejlig er den himmel blå: Vi har og en ledestjerne, og når vi den følger gerne, kommer vi til Jesus Krist.

På den måde kan de vise mænds rejse til stalden i Betlehem stå som et sindbillede på i hvert fald én side af vores vandring gennem tilværelsen – nemlig vores søgen efter mening og mål.

De vise mænd drog af sted på en usikker færd. Og på hele deres vandring anede de kun svagt, hvem de ledte efter. De havde stjernen foran sig; men de vidste ikke hvem eller hvad de ville møde, når de nåede frem.

Det usikkerhedens vilkår tror jeg rigtig mange mennesker deler, ikke mindst i nutiden. Rigtig mange har ikke en gang en forestilling om en ledestjerne eller en vejviser at gå efter i tilværelsen.

Vi søger, vi leder, vi begiver os på vandring. Selve det at vandre er blevet en trend, både i almindelighed og i kirken. Folk, der aldrig sætter deres ben i kirken går caminoen, pilgrimsvandringen til Santiago de Compostella eller dele af den. Vandreture ud i naturen lanceres som metoder til at finde sig selv. I kirkelige kredse er pilgrimsvandring selv i det ærkelutherske Danmark, hvor vi normalt er skrækslagne over for alt, hvad der smager af katolsk tradition, blevet en stor sag, med pilgrimscenter og pilgrimspræst i Viborg, med pilgrimsherberger ned langs den jyske hærvej, med hjemmesider og stadige tilbud om vandring, også her på Sjælland.

Det afspejler en søgen, en tro på, at man ikke kan læse eller snakke sig til erkendelse af tilværelsens mål og mening. Det kan være nødvendigt også at få livsvandringen ind i kroppen, så både krop og sjæl som en helhed ved sig på vej mod mål og mening.

De vise mænds vandring var lang, måske fra Persien til Betlehem. Den har taget måneder og været en fysisk udfordring med ørken og sandstorme og brændende sol og mangel på forsyningsmuligheder. Det har krævet vilje og beslutsomhed at holde fast. Især da når de ikke havde nogen sikkerhed for, om de faktisk var på ret spor.

I vore dage føler mange sig usikre og mister blikket for, at der overhovedet er en mening i tilværelsen. Så vores vej bliver lidt tilfældig i livet, hid og did, efter hvad der lige fanger os og frister os, og hvilke storme, der kan bringe os ud af kurs.

Men jeg tror ikke det vilkår ligger så fjernt fra de vise mænds vilkår på rejsen. De har jo da muligvis heller ikke hele vejen været sikre på, om de var på ret kurs. Der har rimeligvis også været tidspunkter, hvor de var ved at give op, og tidspunkter, hvor de i dagevis ikke kun se stjernen lyse på grund af skyer eller sandstorm. Måske har de gået i ring ind imellem.

I hvert fald slap de heller ikke for at blive ledt på afveje og fristet. Deres besøg hos Herodes i Jerusalem var jo netop en fristelse, hvor de blev lokket af smiskende toner. Og kun Guds indgriben i drømme reddede dem og barnet fra at falde i hænderne på Herodes.

Deres tillid blev fastholdt af stjernen. Og den blev fastholdt selvom de ikke vidste præcis, hvad stjernen stod for. Der er vi heldigere stillet end de. For vi har jo netop fået afsløret, hvem ledestjernen er, og hvad der er indholdet i hans lys.

Det er derfor vi i virkeligheden kan gå med tryggere skridt på alle vort livs vandringer end de tre vise mænd. For alt det, de kun kunne ane og drømme om på vejen til Betlehem, der er blevet åbenbart for os. Det har

vi hørt igen og igen, og vores tryghed ligger i at tage det til os og tro det og leve på det.

På en måde kan man sige, at vores livs rejse på samme tid er de vise mænds vandring ud, deres søgen efter frelseren, og på samme tid deres rejse hjem igen fyldte af det, som de havde hørt og set, fyldte af glædesbudskabet.

Rejsen hjem har jo næppe været mindre strabadserende end rejsen ud. Sandstormene var de samme, den brændende sol og tørsten ligeså, frygten for Herodes' soldater var nok endnu større, og de vilde dyr var ikke blevet mindre vilde.

Så det er såmænd ikke fordi mødet med frelseren i stalden gør de ydre vilkår mere idylliske. Og det kender vi jo også godt fra vores liv. Men hvor deres rejse var delt op i en udrejse, hvor de søgte uden at kende, et møde, hvor de lærte at kende, og en hjemrejse, hvor de tog den frelser, de havde lært at kende med sig i hjerterne, så har vi hele deres tredelte proces kørende samtidig i vores liv.

Vi er hele tiden i en søgen efter vores livs mål og mening. Men som hjælp i den søgen har vi ikke blot fået en retning at gå efter. Han, der er for enden af vejen, i krybben i Betlehem, han følger også med os på vejen. Han ledsager os, for vi har allerede mødt ham. Han har allerede lovet os at være med os, gå med os på alle vore veje indtil verdens ende.

Verdens lys er ikke blot en stjerne, som stråler i det fjerne, som vi kan gå hen imod og møde engang. Nej verdens lys følger os som Jesus Kristus, der hvor vi går.

Han er vores ledsager, samtidig med at han er vores ledestjerne. Det betyder, at vi kan bruge ham undervejs. En ledsager kan man tale med, være i dialog med, brokke sig til, få råd og hjælp fra, og glæde sig sammen med.

Den mulighed har vi netop. Vi kan bruge Jesus som en stadig samtale-partner på vores vej. Vi har hans ord i vores bibel som kan udfordre os, støtte os, vejlede os. Vi har hans kirke, som det sted, hvor vi kan synge og både tale til ham i bøn og bekendelse og høre fra ham i hans ord og i nadveren kan komme i helt tæt fællesskab med ham. Og vi har overalt hvor vi går bønnen som muligheden for samtale med ham.

Derfor – nej, julen er ikke forbi i evangeliets betydning. Glædesbudskabet kan vi bære med os hele året rundt, som det lys, der oplyser vort liv og vore veje og skinner i vort mørke.

Lov og tak og evig være dig vor Gud, fader, søn og Helligånd, du som var, er og bliver een sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Kirkebøn

Himmelske far. Tak fordi du lader din ledestjerne Jesus Kristus lyse for os, som stjernen lyste for de vise mænd. Tak fordi du vil fylde os med dit glædesbudskab, som du fyldte de vise mænds hjerter, så de kunne rejse hjem med tak og tro.

Vi beder dig. Lad dit glædesbudskab give os kraft til at gå dine veje i tro, med håb og med kærlighed til dig vore medmennesker.

Mind os daglig om vort ansvar for vore medmennesker og for vort eget liv. Mind os om vort ansvar for mennesker i nød, for hjemløse og fattige, syge og ensomme, for dem, og alle dem, der ikke kan se lyset fra din

ledestjerne.

Vi beder for vort land og dets fremtid, for børnene, at de må vokse op i trygge omgivelser - og vide, at de hører hjemme hos dig, for konfirmanderne, at de dagligt må vokse i tro, håb og kærlighed, og for de gamle, at de må leve, til de er mætte af dage og dø i din fred.

Vi beder for dem, som vi har givet magt og indflydelse i samfundet, for regering og folketing og domstole, at de må bruge deres magt til hele folkets gavn. Vi beder for dronningen og hele det kongelige hus.

I dag beder vi særlig for de pårørende til den soldat, der mistede livet i Afghanistan i den forløben uge. Vær nær hos hans kone og børn og alle hans nærmeste, og giv dem trøst og styrke i svære dage.

Og så beder vi for din kirke her hos os og ud over hele jorden. Lad alle folkeslag vandre til barnet i Betlehem. Og hold du os i din kirke fast i dåbens og nadverens nåde, så vi altid bevarer troen på, at dit rige skal nå ud til alle jordens ender og ind i de inderste kroge af vore egne hjerter.
Amen!

Lad os m ap tilønske hinanden, at vorh J.kr. nåde guds kærl og hellå fsk
må være med os alle
Amen